

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. P.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2014, č.j. 3723/DS/2014, JID: 116789/2014/KUUK/Bal,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18.8.2014, č.j. 3723/DS/2014, JID: 116789/2014/KUUK/Bal, a rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 4.4.2014, č.j. 0023261/14/DOPPR, **se pro vadu řízení z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2014, č.j. 3723/DS/2014, JID: 116789/2014/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4.4.2014, č.j. 0023261/14/DOPPR, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 5 000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, jakož i povinnost

uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč. Předmětného přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 11.12.2013 v 10.24 hodin na pozemní komunikaci, silnici č. I/15 mezi obcemi Horní Řepčice a Liběšice řídil osobní motorové vozidlo zn. Škoda Superb, rz „X“ a silničním radarovým rychloměrem PolCam mu byla naměřena rychlost 148 km/h v místě, kde je nevyšší povolená rychlost 90 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 143 km/h, čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost o 53 km/h.

Žalobce v žalobě namítl, že dne 26.2.2013 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření ke spisu žalobce podané prostřednictvím jeho zástupce, ve kterém zástupce požádal o doručování na elektronickou adresu „X“. Požadavek o doručování na elektronickou adresu byl učiněn plně v souladu s ustanovením § 19 odst. 3 správního řádu. Správní orgán však odmítl na tuto elektronickou adresu doručovat, což odůvodnil tím, že v této adrese bylo interpunkční znaménko, což normy nepovolují. Veškeré další písemnosti pak správní orgán I. stupně i žalovaný vypravovali na e-mailovou adresu bez interpunkčního znaménka. V důsledku toho zástupci žalobce nebylo doručeno předvolání k ústnímu jednání, na kterém byl prováděn důkaz svědeckou výpovědí, rozhodnutí správního orgánu I. stupně a výzva k doplnění podaného odvolání. Žalobce nebyl ani vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. To, že z adresy chybné, tedy „X“ přicházelo automatické potvrzení o doručení, není relevantní, protože tato nepatří zástupci žalobce a tedy k ní neměl přístup. Doručovat e-maily na e-maily s diakritikou je možné a běžné, jako i zřídit k ní elektronický podpis. Zástupci žalobce tak uvedené listiny byly doručeny až nahlédnutím do spisu. Tím, že žalobce nebyl předvolán k ústnímu jednání a nemohl se tak účastnit dokazování, ani vyslyšet svědky, bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, rovněž bylo porušeno i jeho právo seznámit se s podklady rozhodnutí zakotvené v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Dále namítl, že se rozhodnutí neopírá o řádně zjištěný skutkový stav, neboť nebyly dodrženy technické náležitosti, které je nutno zachovat při obsluze měřicího přístroje PolCam PC 2006. Zejména se jedná o fakt, že měřící vozidlo se nesmí přiblížit k vozidlu měřenému v době provádění měření, tj. při zaznamenávání měřeného úseku. Úsekové měření korektně zjistí rychlost měřeného vozidla pouze v případě, že se nezmenší vzdálenost mezi těmito vozidly.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a dále uvedl, že pan K. S. patří ke skupině osob, která nabízí řidičům služby mající za cíl odvrácení postihu a dalších nepříznivých následků za dopravní přestupek. Hlavní taktikou, kterou jmenovaný dlouhodobě používá je problematizování doručování úředních písemností své osobě, kdy žádá o doručování na elektronickou adresu „X“, na kterou se mu ale nedaří platně doručovat. V současnosti je již žalovanému známo, že elektronické adresy mohou obsahovat diakritiku a je tedy na ně doručováno, ovšem pan Sabbagh stejně doručení písemností nepotvrzuje zprávou podepsanou zaručeným elektronickým podpisem, ačkoliv je poučen v doprovodné e-mailové zprávě. Z ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu vyplývá, že smyslem sdělení elektronické adresy správnímu orgánu je urychlení řízení. Pan S. však zájem na urychlení řízení nemá, neboť ani v případě doručování na adresu „X“ nepotvrzuje doručení zprávou podepsanou uznávaným elektronickým podpisem. Názor žalobce, že byla porušena jeho práva, když nebyl předvolán k ústnímu jednání je neopodstatněný, neboť v daném případě doručoval správní orgán I. stupně písemnosti poštou, a to nejen zástupci, ale i přímo žalobci. Žalobci se přitom dařilo fakticky doručit, zástupce S. si písemnost nevyzvedl na adrese

trvalého bydliště. Námitky proti zjištěnému skutkovému stavu jsou rovněž neopodstatněné, neboť pprap. Pabiška, který prováděl měření rychlosti jízdy, je osobou, která úspěšně absolvovala odbornou přípravu, naměřená rychlost je zachycena na videozáznamu na DVD, které je přiloženo k oznámení přestupku a z výsledku jmenovaného policisty dne 24.3.2014 vyplynulo, že měření provedl řádně.

Žalobce ve své replice setrval na dosavadních tvrzeních a ohradil se proti útoku na osobu Kamila Sabbagha a tomu, že nepotvrzuje doručení zpráv na elektronickou adresu. Žalovaný nečiní sporným, že doručoval žalobci na odlišnou elektronickou adresu, než na kterou žalobce požádal o doručování písemností, což činí žalobní body důvodnými. Nesouhlasí s názorem, že není podstatné, že zástupci žalobce nebyla doručena žádná písemnost, když některé písemnosti byly doručeny přímo žalobci. Poukázal na ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu s tím, že žalobce nevěděl, že je povinen zástupci žalobce předávat veškeré jemu doručené písemnosti, neboť zástupce jej poučil o tom, že správní orgán bude písemnosti doručovat jemu a pokud bude nějaká písemnost doručena přímo žalobci, jde o zaslání pouze na vědomí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během douměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že právní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu vyplývá, že zástupce žalobce v plné moci ze dne 21.1.2014 požádal o doručování na e-mailovou adresu „X“ a následně ve svém podání ze dne 12.2.2014 na e-mailovou adresu „X“. Doručování elektronickou cestou však správní orgán I. stupně i žalovaný prováděli na e-mailovou adresu „X“, ačkoliv správně mělo být doručování na adresu s diakritikou.

Správní řád umožňuje doručování písemností nejenom na adresu sdělenou účastníkem správního řízení, popř. jeho zástupcem, ale současně v ustanovení § 20 odst. 1 stanoví, na kterou adresu se má doručovat jako první v pořadí. Touto adresou je právě adresa, jež byla správnímu orgánu v průběhu správního řízení sdělena. Pokud tedy zástupce žalobce požádal o doručování na e-mailovou adresu a současně byly splněny i ostatní zákonné podmínky, bylo

dle soudu povinností správního orgánu I. stupně a posléze i žalovaného doručovat zástupci žalobce písemnosti výlučně na zvolenou e-mailovou adresu. Správní orgán I. stupně by mohl přistoupit k doručování prostřednictvím držitele poštovní licence teprve tehdy, pokud by doručování na e-mailovou adresu nebylo možné např. z technických či jiných důvodů, anebo v případě, že by zástupce žalobce doručení písemnosti nepotvrdil způsobem dle ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu. Takové situace ovšem v dané věci nenastaly, neboť správní orgány obou stupňů se vůbec nepokusily zástupci žalobce doručovat na zvolenou e-mailovou adresu. Správní orgány se tak při doručování dopustily procesního pochybení, když postupovaly v rozporu s ustanovením § 20 odst. 1 správního řádu. V důsledku této skutečnosti, kdy nebyly splněny, resp. nenastaly, podmínky pro primární doručování prostřednictvím držitele poštovní licence, má tato okolnost sekundárně za následek, že nebyly splněny ani podmínky pro případné doručení fikcí dle ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu na adrese trvalého pobytu zástupce žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.4.2013, č.j. 4 As 6/2013-28, www.nssoud.cz). Z tohoto důvodu je proto vyloučeno, aby rozhodnutí žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, bylo zástupci žalobce doručeno prostřednictvím fikce.

Ne každé porušení zákona má však automaticky vliv na zákonnost řízení jako celku. Správní judikatura vychází z materiálního pojetí právního institutu doručování, jímž je v souladu s jeho smyslem a účelem především seznámení účastníků řízení s doručovanou písemností. Právě s ohledem na smysl a účel doručování soud nemůže setrvat jen v úzké hranici formálně legalistické interpretace pozitivního práva, ale výklad a použití právních norem podřizuje jejich obsahově materiálnímu smyslu. Navzdory vyloučení fikce doručení nadále platí, že pokud byl účastník správního řízení s obsahem doručované písemnosti prokazatelně seznámen, materiální funkce doručení byla naplněna (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60, www.nssoud.cz). Neplatnosti doručení se tudíž nemůže domáhat ten, jenž byl s písemností seznámen (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2011, č.j. 8 As 31/2011-88, bod 16; 12.3.2015, č.j. 4 As 26/2015-31, www.nssoud.cz). V tomto ohledu považuje soud za vhodné poukázat zejména na závěr Nejvyššího správního soudu zmíněného rozsudku ze dne 6.3.2009, č.j. 1 Afs 148/2008-73, www.nssoud.cz, kde je mj. uvedeno, že: „... *řádné doručení písemnosti v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena a že existuje důkaz o tom, že podaná osoba písemnost převzala. Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta. Koneckonců ke stejnému výsledku se přiklonil již i formální úpravou nový správní řád, který v § 19 (v obecných společných pravidlech pro doručování ve správním řízení) normuje, že písemného dokladu o doručení či dodání písemnosti není třeba, je-li z postupu účastníka řízení (adresáta) zjevné, že mu bylo doručeno (k tomu viz Správní řád, komentář, Josef Vedral, Polygon, 2008 – str. 169 ..“ chová-li se účastník v řízení tak, že z jeho jednání je zřejmé, že je mu obsah písemnosti znám, není písemného dokladu zapotřebí.“*

Soud za významnou považuje otázku, zda rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného byla zástupci žalobce doručena jiným nezpochybnitelným způsobem, tj. zda se mohl seznámit s jejich obsahem, a zda taktéž mohl dále uplatňovat svá procesní

práva. Klíčovou otázkou proto je, zda zástupce žalobce tato rozhodnutí vsutku fyzicky obdržel. Pokud ano, tak pochybení správních orgánů při doručování jejich rozhodnutí nemůže mít na zákonnost řízení žádný vliv.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že všechny písemnosti správního orgánu I. stupně včetně jeho rozhodnutí byly zástupci žalobce vždy doručovány na adresu trvalého pobytu „X“. Jelikož zástupce žalobce při doručování těchto písemností nebyl na uvedené adrese zastížen, byly písemnosti uloženy a připraveny k vyzvednutí u držitele poštovní licence. Zástupce žalobce si však ani jednu z těchto písemností v úložní době u držitele poštovní licence nevyzvedl, proto se neotevřené obálky obsahující tyto písemnosti vrátily zpět odesílateli. Z uvedeného je patrné, že zástupce žalobce se ani s jednou písemností v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně fakticky neseznámil, neboť se nedostaly do jeho dispozice. Rozhodnutí žalovaného bylo po uplynutí úložní doby vhozeno do schránky zástupce žalobce dne 8.9.2014.

V návaznosti na shora uvedené lze shrnout, že v projednávané věci se správní orgán I. stupně a žalovaný dopustili závažného procesního pochybení, když v průběhu správního řízení veškeré písemnosti doručovali zástupci žalobce na adresu jeho bydliště, ačkoliv tento opakovaně v souladu s ustanovením § 19 odst. 3 správního řádu žádal, aby mu tyto písemnosti byly doručovány výlučně na e-mailovou adresu, kterou pro tento účel správním orgánům sdělil. Správní orgány obou stupňů se o to ovšem ani nepokusily, třebaže povaha dotčených písemností to nijak nevylučovala. Na zákonnost řízení měla vliv skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo zástupci žalobce řádně doručeno, stejně jako další procesní úkony správního orgánu. Tato okolnost pak představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí původního žalovaného zrušil pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a věc mu vrátil podle § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že vadou bylo zatíženo již řízení před správním orgánem I. stupně přistoupil soud i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 78 odst. 3 s.ř.s. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení, a proto soud výrokem ad II) uložil žalovanému zaplatit do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 15 342,- Kč, a to v souladu s požadavkem žalobce. Tato částka se sestává z částky 3 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 9 300,- Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola po 3 100,- Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), sepis kasační stížnosti -

§ 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 900,- Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky; a z částky 2 142,- Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. prosince 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová